

* * *

Dit verplicht wel. Deze genadige windstille sfeer en de schemer in deze teksten sporen aan om te helpen de aarde te behoeden: tegen de onverschilligheid, tegen het opgeven. Want stel je voor dat windstille een metafoor wordt die alleen voor onheil staat, voor vernietiging van levenskracht. Voor ongenade. Gevraagd wordt: *mijn presentie*, mijn erzijn voor de ander, ter plekke en naar tijd. Waar ben je mens? Ben je aanspreekbaar of laat je alles maar gebeuren, kome wat komt? Het is zoals het is? We zien wel.

Hier ben ik. Ik las dit aan het slot van de reflectie van Anke de Lange bij de tanbun 'De slobeend', rubriek IV. Simon zegt het in de haibun 'Zuurdesem', rubriek III. Het valt me op dat beiden deze woorden aan het einde van de tekst plaatsen. Dit kan er op wijzen dat ze van bijzondere betekenis zijn.

Zijn ze bekrachtiging, belijdenis van 'Hier ben ik.'? Een kleuter die achter het gordijn of onder een leunstoelkleed wegkroop, kan dit roepen. 'Je dacht dat ik me hier bleef verstoppen; nee hoor: hier ben ik.' Leonard Cohen zingt de woorden, schreeuwt ze uit (in: 'You want it darker'): 'Hineni, hineni; I'm ready, my Lord'.

Hineni: 'Zie, ik'. In Genesis, het eerste boek van de bijbel, geeft Abraham dit als zijn antwoord wanneer God hem roept. Ook Mozes en Samuel, door God bij name geroepen, geven dit antwoord. Hineni: 'Zie, ik', of 'Hier ben ik', is ook de naam van een gezongen gebed, dat in de synagoge wordt gezongen op Rosh Hashanah, het Joodse Nieuwjaar; een gebed van bereidstelling.

De Fransen zeggen het uiterst indringend: 'me voici'. Hier mij. De vierde naamval, die niet voor niets accusatief heet, duidt niet een slaafse onderworpenheid aan, maar een beschikbaarheid als persoonlijk antwoord op het aangewezen-worden.

* * *

Foto: Simon Buschman – Toegewend luisteren.

Het lezen van de teksten in deze website, ernaar luisteren, is niet alleen een bevestiging van een stilte zoals die als geheim in de

zelfbeleving van een mens kan wonen. Ze komen me ook voor als 'een stem van buiten' die, wonderlijk, mijn naam roept. 'Waar ben jij?' Zijn het de vrienden in dit boek die deze vraag stellen? De vrienden van wie ik nu, *for the time being*, afscheid neem?

Zeker weten doe ik dat niet, maar ik meen het te horen (op zo'n moment beveel ik aan: lees die tekst hardop!): Waar ben jij, ook in je leven? Al lijkt 'het ware leven elders', de weerklank ervan luidt: hier! Hier ben ik.

'... in een verte gaan' is zeker niet: jezelf schuilhouden of op de vlucht slaan. Ik lees het als een welgemeend: 'gehoor geven'.

Vraag daarbij is: kunnen we iets doen om te voorkomen dat windstilte alleen een metafoor voor onheil wordt? Simon zegt:

het kan zó stil zijn
dat alles om ons heen
bewegingloos lijkt

Daarom: Presentie. Presentie 'laten zien' zoals in Simons woorden:

hoe dat vleugje wind
losjes, zo nabij, babbelt
met de vitrage

Presentie gaat niet vanzelf; we moeten aan dit vermogen worden herinnerd; vaak ook. De bundeling van oudere en nieuwe teksten die u nu in handen hebt, geeft daarvoor inspiratie, 'inblazing'. De vrienden hebben een beroep op me gedaan door dit als een geschenk bij me achter te laten.

We zwaaien elkaar nu na: Leef gezegend!